

Еди Маринов

Стаята с петдесетте врати

Събудих се. Както винаги в старата позната стая – стаята с петдесетте врати. Отдавна живеех тук – това беше проклятие, което ми бе наложено заради предишния ми живот. Да, май забравих да кажа, че всъщност бях умрял и сега просто изживявах онзи сън, за който са мислили хората през многовековното си съществуване като съзнателни същества. Е, не е точно това, което е описано по книгите – да, наистина има светлина, но тя не е бяла. Точно в това ѝ странното – светлината бе абсолютно черна. И после пред мен застана един старец – не се вписваше точно в образа, който бях очаквал – много стар, много съсухрен и гладко избръснат – и брадата, и косата. Той ми каза: „Оттук нататък ти ще живееш в сън. Този сън ще е твоята къща. Ще спиш в стая с 50 огледала и 50 врати. Всяка една врата ще води към някакъв очакван от теб малък ад. Огледалото до всяка врата ще ти показва през точно кой ад си минал в дадения ден. Но на следващия ден ще показва отново само и единствено твоя образ. Всеки ден само една от вратите ще те отведе в твоя рай. Ти трябва да го намериш. Стигнеш ли там, ще останеш завинаги в него. О, щях да забравя – вратата, която води обратно към тази стая винаги ще е точно зад теб, за да можеш да се върнеш. Единственото условие е да не се самоубиваш – ако направиш това, ще бъдеш загубен – завинаги, поредната витаеща душа без подслон. Е, това е. Приятно прекарване!“

Вече бях минал през класическият ад, който всъщност се оказва доста по-неприятен от човешките представи за нето – просто на всеки съгрешил му се даваше възможност до смърт да прави това, в което е съгрешил. Бях минал и през класическия рай – едно безлюдно място, пълно със зелени полянки и ручейчета като тук таме се намираше по някоя бъчва със седнал в нея философ, обмисляш проблемите на вселената. Бях минал през много войни, през кладни и бесилки, през ужасни престъпления, дори бях атом, подложен на разрушение при опит за получаване на ядрена енергия.

И така – аз се събудих за пореден ден (ако тук въобще съществуваше такова понятие), погледнах вратите и... влязох. Този път май бях уцелил джакпота – бях сред познати приятни хора, говорехме за глупости, пиехме вино и се веселяхме. Малка камина огряваше помещението, в което бях попаднал с мека, топла светлина. Ех, това като че наистина е рай, мислех си аз. Но... малко по малко всички взехме да се понапиваме. Тогава всеки започна да казва какво мисли за останалите. Поредният малък, не неприятен, но пък доста затормозяващ съзнанието ад – всичките ти приятели, които изказват мнението си за всяка една малка грешка, която някога си допуснал. А имаше и такива, които се оказа, че

винаги, въпреки привидното си добро отношение, са ме ненавиждали от дъното на душата си. Но най-тежко ми беше да слушам онези, които винаги са ми били верни – те говореха неща, които никога не бих си помислял, че ще чуя от когото и да било... А ги чух от тях... И осъзнавах колко са прави... Изкрещях и излязох...

Събудих се с тежък спомен за снощното преживяване (знам, че думата не е точна, но го чувствах точно така), както и с отвратителен махмурлук. Старецът ме посещаваше всяка сутрин – днес ме носеше чаша кафе. „Тежка нощ, а?“ попита ме той и се усмихна „Май че това тук не е онова, което си представяше. Сега ще ти издам една малка тайна“ каза той и ми намигна съзаклятнически „няма ад и няма рай“. Старецът се засмя, сякаш това, което току що беше казал, бе най-голямата шега на света, и излезе – но не през някоя от вратите, а просто се просмука в пода. Благодарен за кафето, аз отпих глътка от него и се замислих над казаното от стария човек. Но то ми изглеждаше напълно безсмислено. Отвратен от собствената си глупост и от плоските шеги, на които бях подложен, аз реших, че днес е денят, в който трябва да открия рая. Без да мисля се огледах в едно от огледалата, пооправих си фасона (който въобще не беше лицеприятен, но какво да се прави – има и такива тежки вечери дори и тук – в чистилището, защото бях сигурен, че точно това е мястото, в което се намирах в момента) и отворих първата врата, която ми попадна.

Бях на някакво бойно поле. Битката като че ли отшумяваше, защото едната страна отстъпваше панически. Вратата беше зад мен, така че реших да остана, за да видя какво ми е подготвил този път моят мъчител. Скоро полето опустя – единствените присъстващи бяха лешоядите, които явно щяха да пируват в този ден – имаше доста убити. Оглеждайки се, забелязах няколко дребни фигурки, които се движеха наоколо. С ужас осъзнах, че сред цялата кръв, купищата изтръгнати вътрешни органи, сякаш виделите ада лица на мъртвците, на това вече бивше бойно поле бродят деца – и то не по-големи от десетина годишни. Те сякаш не обръщаха внимание на ужасните гледки – просто вървяха и събираха от труповете всичко, което може да се продаде за парче хляб. Видях дори няколко усмихнати лица на малчугани, които са намерили нещо наистина ценно, с което да нахранят семействата си след като бащите им лежах тук, умрели и потънали в кръв.

Стори ми се, че е едно от децата плаче и отидох при него. Попитах го какво му е. Той посочи трупа пред него и каза хлопайки „Това е брат ми“. „Спокойно, малък“, отвърнах му аз, „няма смисъл да се кахъриш за

нещо, което не можеш да промениш. Той сам е решил да дойде тук.“. Детето ме погледна с учудена физиономия и ми рече „Някой е взел сребърния пръстен. С какво ще се нахраним довечера“, захлипа отново и побягна от полесражението. Дълго стоях и гледах втрещен след него. Просто не можех да повярвам на чутото – детето се притесняваше не от смъртта на брат си, а от това, че някой преди него е преровил трупа. „Това не може да е истина“, мислех си, „та това не е човешко“.

Затворих очи и когато ги отворих, открих, че вече не съм на онова бойно поле, а съм в центъра на полуопожарено село – явно е било точно на фронтната линия. Скоро забелязах малчугана, който доскоро се вайкаше за златния пръстен на брат си, да се пазари с някакъв човек. Най-накрая онзи му подаде един комат хляб и буца сирене. С усмивка на уста детето пое към дома си – и днес войната им беше донесла насъщния... нищо че бе отнела някого... Смутен, аз се обърнах, за да отворя вратата, но нея я нямаше. Значи това беше мечтаният рай?

Да, явно това беше моят рай, защото скоро войната свърши. Тогава аз станах учител в училището на селото, което пък скоро стана голям търговски център заради изгодното си географско положение – точно на границата на две големи империи. А онова малко момче – Джакото, както се оказа че се казва, стана най-добрият ми ученик, а сега, заедно със свои съмишленици, се бори за това, да открие университет в малкото градче Болоня, за да раздава знание на целия свят. Годината е 1184. Аз вече остарях и пиша това на своето смъртно ложе...

Отново видях черната светлина. Отново попаднах в своята стая с петдесет врати. Отново пред мен като от въздуха се появи гладко избръснатият старец. Той ме погледна и каза: „Е, хареса ли ти твоят рай“ и излезе. Аз отново бях в своята стая с петдесет огледала, но вече знаех истината – зад всяка една врата стои по един ад и по един рай... и ти си този, който избира кое от двете да бъде... за себе си...

КРАЙ

© 2002 Еди Маринов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/193>]